

Sygn. akt II K 405/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Justyna Żbikowska

Protokolant: (...)

po rozpoznaniu w dniach: 23.11.2017 r., 11.01.2018 r., 15.02.2018 r., 26.04.2018 r., 06.09.2018 r.

sprawy (...)

s. (...) i (...)

ur. (...) w (...)

oskarżonego o to, że:

pełnić w (...) - z siedzibą w (...) przy (...) funkcję Prezesa Zarządu i będąc z tego tytułu, na mocy postanowień art. 4 ust. 5 ustawy o rachunkowości, osobą odpowiedzialną w Spółce za wykonywanie obowiązków określonych tą ustawą, w tym także odpowiedzialnym za prawidłowość rozliczeń z budżetem, spowodował, że Spółka między innymi w okresie od maja do grudnia 2008 r., prowadziła nierzetelnie ewidencję zakupów VAT, w której zaewidencjonowała nierzetelne faktury VAT, niepotwierdzające rzeczywistego przebiegu zdarzeń gospodarczych, wystawione przez niżej wymienione Spółki, faktycznie nieprowadzące działalności gospodarczej, lecz zajmujące się wystawianiem jedynie tzw. pustych faktur tj. (...) z siedzibą w (...) przy (...) oraz przez (...) z siedzibą w (...) przy (...), a więc faktury odnoszące się do fikcyjnych zakupów towarów (żłomu) o wartości netto, łącznie co najmniej w wysokości 21.102.197,90 zł, a ponadto prowadziła nierzetelnie ewidencję sprzedaży VAT, w której zaewidencjonowała, w wyżej wymienionym okresie, faktury VAT na sprzedaż towarów (żłomu) o wartości netto, łącznie co najmniej w wysokości 23.062.472 zł z wykazanim podatkiem należnym VAT, co najmniej w wysokości 5.073.744,10 zł, również nie potwierdzające rzeczywistego przebiegu zdarzeń gospodarczych, bowiem odnoszące się do sprzedaży towarów wcześniej zakupionych na podstawie fikcyjnych faktur VAT, między innymi w (...) i (...), a zatem wystawiła nierzetelne faktury VAT na sprzedaż towarów i usług oraz posłużyła się nierzetelnymi fakturami VAT dot. zakupu towarów i usług - wskazanymi w treści decyzji organu kontroli skarbowej z dnia 11.04.2013 r. o nr (...), czym naruszone zostały postanowienia przepisów art. 5ust.1 pkt 1, art. 7 ust. 1, art. 19 ust. 1 i 4, art. 29 ust. 1, art. 31a ust. 1, art. 86 ust. 1 i 2 pkt 1 lit. a, art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a i b, art. 108 ust. 1 oraz art. 109 ust. 3 ustawy z dnia 11.03.2004r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. nr 54, poz. 535, ze zm.),

to jest o czyn z art. 61 § 1 w zb. z art. 62 § 2 oraz w zw. z art. 6 § 2 i art. 7 § 1 kks

o r z e k a

I. oskarżonego (...) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, za który na podstawie art. 61 § 1 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks skazuje go, a na podstawie art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 2 kks wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 100 (sto) złotych każda;

II. na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od kosztów postępowania w całości, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w niniejszej sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

Spółka została utworzona aktem notarialnym w dniu 11 lipca 2007 roku pod nazwą (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością i wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

Zarząd spółki stanowił prezes zarządu (...) i wiceprezes (...). W dniu 8 lutego 2008 roku (...) i (...) sprzedali swoje udziały w (...) oskarżonemu (...).

Spółka dla potrzeb prowadzonej działalności gospodarczej wynajmowała nieruchomość położoną w (...) przy (...) składającą się z powierzchni biurowych o powierzchni 51 m i magazynowych o powierzchni 1460 m. Spółka posiadała własne środki transportu.

Przedmiotem działalności gospodarczej (...) była sprzedaż hurtowa odpadów i złomu.

Księgi podatkowe (...) w 2008 roku prowadziło (...), korzystając z programu (...). Oskarżony jako prezes zarządu przekazywał do biura faktury VAT potwierdzające nabycie i sprzedaż towarów, w celu ich zaewidencjonowania w rejestrze zakupów VAT, z którego dane następnie księgowi przynosili do właściwych deklaracji podatkowych.

W okresie od maja do (...) spółka prowadziła nierzetelnie ewidencję zakupów VAT, w której zaewidencjonowała nierzetelne faktury VAT, niepotwierdzające rzeczywistego przebiegu zdarzeń gospodarczych wystawione przez (...) z siedzibą w (...) (...) (...) z siedzibą w (...) (...). Podmioty te faktycznie nie prowadziły działalności gospodarczej, lecz zajmowały się wystawianiem tzw. pustych faktur łącznie na kwotę co najmniej 21.102.197,90 zł. (...) prowadziła także nierzetelnie ewidencję sprzedaży VAT, w której zaewidencjonowała faktury VAT na sprzedaż towarów (złomu) o wartości netto łącznie co najmniej w wysokości (...)zł. z wykazaniem podatkiem należnym VAT co najmniej w wysokości 5.073.744,10 zł. także niepotwierdzające rzeczywistego przebiegu zdarzeń, bowiem dotyczące sprzedaży wcześniej zakupionego towaru na podstawie fikcyjnych faktur od (...).

(...) urodził się w (...) roku, (...).

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie protokołu badania ksiąg przeprowadzonego w (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej (14-48), decyzji nr (...) (k. 49-87), umowy sprzedaży udziałów (k. 92-93), deklaracji podatkowych VAT-7 (k. 92-105), częściowo wyjaśnień oskarżonego (...) (k. 119-121, 187-188, 384-385), postanowienia z dnia 11 lipca 2013 r. (k. 122-124), decyzji z dnia 13 września 2013 r. (k. 134-144), częściowo zeznań świadków (...) (k. 205,407), (...) (k. 205, 470-471), (...) (k. 205,386), (...) (k. 206, 386-387), (...) (k. 216, 385-386), (...) (k. 407-408), (...) (k. 437), (...) (k. 437-438), (...) (k. 438), (...) (k. 470), (...) (k. 470), (...), historii rachunku bankowego (k. 223-287).

Oskarżony (...) zarówno przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym jak i przed sądem nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że jako prezes jednoosobowego zarządu zajmował się skupem i sprzedażą złomu, głównie kolorowego. Wskazał, że (...) były dostawcami złomu do jego spółki i spółki te rzeczywiście ten złom sprzedawały, a jego spółka rzeczywiście złom od nich kupowała. Wyjaśnił, że wynajmowali powierzchnie magazynowe od (...), ale transakcje były szybko realizowane, więc złom rzadko był składowany. Oskarżony wyjaśnił, że płatności za złom były realizowane przelewami z odroczoneymi terminami płatności od 3 do 35 dni. (...) wyjaśnił, że spółka posiadała wszystkie wymagane zezwolenia, zatrudniała cały czas ok. (...) pracowników, w tym pracowników biurowych, magazynierów, kierowców. Wyjaśnił, że spółka posiadała swoje samochody do transportu złomu, dysponowała specjalistycznymi kontenerami, halami. Wyjaśnienia oskarżonego opisywały sposób prowadzenia działalności gospodarczej, opisywały jakie prace wykonywali kierowcy, jakie magazynierzy. Wskazywał, że to handlowiec wyszukiwał dostawców i zamawiał właściwy asortyment. Wskazał także, że marża jego spółki

wynosiła ok. 5-10%. Oskarżony wyjaśnił także, że spółka regulowała wszystkie należności publicznoprawne do czasu zajęcia kont przez Urząd Kontroli Skarbowej. (...) wskazał, że współpraca z (...) już trwała, kiedy on nabył udziały. Oświadczył także, że nie był nigdy w siedzibach przedmiotowych spółek oraz, że prezesem spółki (...) był jego brat (...), ale nie utrzymuje z nim kontaktów. Oskarżony generalnie wyjaśnił, że stawiany mu zarzut jest całkowicie bezpodstawny, że nigdy jego spółka nie przyjmowała, ani nie wystawiała pustych faktur i udowodniał, że jego spółka prowadziła faktyczną, z niefikcyjną działalność polegającą na handlu metalami kolorowymi.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd oparł swoje ustalenia faktyczne na wyjaśnieniach oskarżonego (...) jedynie częściowo. Sąd uznał jego wyjaśnienia za wiarygodne w zakresie w jakim podał, iż był prezesem spółki (...), zajmującej się handlem złomem, w zakresie w jakim wskazał, co było przedmiotem prowadzonej działalności, gdzie ta działalność była prowadzona, w jaki sposób. Wiarygodne były również wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim podał, że reprezentowana przez niego spółka posiadała własne środki transportu, zatrudniała pracowników, w tym kierowców i magazynierów oraz, że dysponowała wynajętą powierzchnią magazynową. W tej części wyjaśnienia oskarżonego są w ocenie Sądu logiczne, konsekwentne, spójne z zeznaniami świadków oraz znajdują odzwierciedlenie w zebranych w sprawie dokumentach. W pozostałym zakresie dotyczącym tego, że oskarżony nigdy świadomie nie przekazał do biura księgowego faktur potwierdzających czynności, które nigdy nie miały miejsca, czyli faktur nierzetelnych, Sąd nie przyznał wyjaśnieniom oskarżonego wiary.

Z zebranego materiału dowodowego wynika natomiast, że (...) była największym dostawcą złomu do (...) oraz, że (...) sprzedawała (...) złom uprzednio nabyty m.in. od (...) (...) Przy czym towar ten od tychże dwóch dostawców (...) odsprzedawała (...) tego samego dnia lub najpóźniej następnego po doliczeniu swej marży w wysokości 10 groszy za 1 kilogram złomu. Ustalenie powyższe wynika z porównania faktur zakupu i sprzedaży (...), gdzie faktury przyjęte przez (...) i wystawione przez nią tego samego lub następnego dnia, różnią się jedynie numerem faktury i ceną, uwzględniając wyżej wskazaną marżę. Faktury te opiewają na taki sam rodzaj towaru i taką samą ilość asortymentu. Nie ulega więc wątpliwości, iż (...) zgodnie z treścią tych faktur miał rzekomo odsprzedawać (...) towar dostarczany mu rzekomo przez (...) (...) W ocenie Sądu niemożliwym jest, aby transakcje sprzedaży złomu z (...) do (...) odzwierciedlały prawdziwe zdarzenia gospodarcze, gdyż faktury zaewidencjonowane w rejestrze zakupów (...) są fakturami nierzetelnymi i przedstawiającymi fikcyjny obrót towarem, bowiem (...) (...) wystawiały (...) tzw. „puste” faktury.

Ustalenie dotyczącego tego, że (...) (...) wystawiały na rzecz (...) tzw. „puste faktury” wynika z ustaleń poczynionych w toku postępowań kontrolnych przeprowadzonych przez organy kontroli skarbowej. W toku postępowania kontrolnego ustalono bowiem, że (...) (...) nie posiadały wymaganej prawem decyzji zezwalającej na zbieranie, składowanie, magazynowanie bądź transport odpadów, przez co nie mogły prowadzić legalnej działalności w zakresie obrotu złomem. Żadna z tych spółek nie posiadała żadnych środków transportu, którymi mogłyby dostarczać złom. Nie posiadały placów czy magazynów, na których mogłyby składować oraz sortować złom. Z analizy rachunków bankowych (...) (...) wynika, że za pośrednictwem rachunków bankowych nie dokonywano opłat z tytułu czynszu za wynajmowany lokal, płatności za energię elektryczną, wodę, telefony czy innych kosztów prowadzenia działalności gospodarczej. Trzeba mieć na uwadze, że środki pieniężne wpłacane na rachunek bankowy przez (...) były następnie wypłacane w całości w dniu wpływu lub dnia następnego. Oskarżony twierdził, że złom zbywany (...), który był następnie odsprzedawany, był uprzednio sortowany. (...) (...) nie zatrudniały pracowników, zaś adresy siedzib spółek mieściły się w małych, wynajmowanych lokalach, nie wynajmowały hal, magazynów. W tych okolicznościach trudno jest uwierzyć, iż spółki te sprzedawały złom (...) Z materiału dowodowego wynika, że głównym dostawcą złomu do (...), w handlu którego pośredniczyli, była (...), co do której w toku kontroli skarbowej ustalono, iż również nie posiadała wymaganej prawem decyzji zezwalającej na zbieranie, składowanie, magazynowanie bądź transport odpadów, nie posiadała środków transportu ani nie zatrudniała pracowników. Świadcowie wskazali, iż (...) zarządzał obcokrajowiec i rozliczał się z nią gotówkowo. W toku postępowania nie udało się ustalić wiarygodnych i autentycznych źródeł pochodzenia złomu, który następnie rzekomo mieli dostarczać (...) Obydwie spółki, co wydaje się także znamienne, miały rzekomo korzystać z usług tego samego dostawcy i w ten sam sposób. Powyższe okoliczności prowadzą do wniosku, iż (...) (...) w rzeczywistości ani nie handlowały złomem, ani nie pośredniczyły w jego handlu, lecz wystawiały

na rzecz (...) tzw. „puste” faktury. Z analizy rachunku bankowego (...) wynika, iż powyższe spółki były największymi dostawcami złomu do (...) Wystawianie tzw. „pustych faktur” odbywało się zdanem Sądu na mocy porozumienia prezesów tych spółek. Oceniając, czy transakcje obrotu złomem między (...), (...) a (...) miały miejsce powiedzieć trzeba, że w powyższym zakresie postępowania kontrolne wobec (...) (...) zakończyły się prawomocną decyzją ustalającą należny podatek, a ustalenia tychże postępowań administracyjnych nie były kwestionowane.

Ustalając, iż (...) (...) nie prowadziły faktycznie działalności gospodarczej, a wystawiały (...) jedynie faktury przedstawiające fikcyjny obrót złomem, należy zauważyć także, iż oskarżony prezes spółki (...) (...) musiał o tym wiedzieć. Ponadto jak wynika z ustaleń organów kontroli skarbowej (...) (...) nie były jedynymi, które wystawiały na rzecz (...) tzw. „puste” faktury. Do tego rodzaju kontrahentów (...) należały jeszcze (...) oraz (...) sp. z o.o., które również nie posiadały odpowiedniego zaplecza gospodarczego do prowadzenia tego rodzaju działalności. Ponadto prezesem spółki (...) był także (...), który także był prezes (...) Co więcej (...) również miała rzekomo nabywać złom od (...) Biorąc pod uwagę ilość tego rodzaju spółek z jakimi współpracował (...) niewątpliwym w ocenie Sądu jest, iż ewidencjonowanie „pustych” faktur działo się z woli (...) działającego w porozumieniu z prezesami pozostałych spółek, co do których toczą się odrębne postępowania.

Zdanem Sądu jako niewiarygodne jawią się wyjaśnienia (...), że nie od razu wiedział, iż prezesem spółki jednej z najważniejszych dostawców do jego spółki jest jego brat, niezależnie od tego czy, jak wskazał świadek, mieli dobre relacje rodzinne. Trzeba mieć na uwadze, że prezesem spółki – odbiorcy była natomiast synowa oskarżonego (...). W tej sytuacji uznać należy, że oskarżony także świadomie wystawiał „puste” faktury sprzedaży, sporządzane na podstawie „pustych” faktur pochodzących z (...) (...) Zeznania świadka (...), że przez długi czas nie miała pojęcia, iż jej teść jest prezesem (...), jej zdaniem, jednego z większych kontrahentów, gdyż nie utrzymywała z nim bliskich relacji i przez to obawiała się wręcz, że może stracić dostawcę, nie mogą polegać na prawdzie, gdyż stoją w sprzeczności z twierdzeniem oskarżonego (...), który określił swoje relacje z synową w tamtym okresie jako „normalne kontakty rodzinne”. Nie winno umknąć uwadze, iż po sprzedaży udziałów świadek (...) został dyrektorem handlowym w (...), stając się najbliższym współpracownikiem (...). W ocenie Sądu powiązania rodzinno-koleżeńskie między prezesami i byłymi prezesami wszystkich powyższych spółek są nieprzypadkowe. Należy mieć także na względzie fakt, iż postępowanie kontrolne wobec (...) zakończyło się prawomocną decyzją w przedmiocie naliczenia należnego podatku VAT, a skarga do sądu administracyjnego została odrzucona.

W tym miejscu należy jeszcze dodać, iż świadek (...), zatrudniony w charakterze handlowca zeznał, że spółki (...) były głównymi dostawcami spółki (...). I dostarczały 80-90 % towaru. Istotne są także zeznania świadków kierowców w spółce (...), świadkowie (...), (...) i (...) konsekwentnie na wszystkich etapach postępowania zaprzeczali jakoby jeździli po złom, a wskazali, iż jedynie wozili załadowany w (...) towar odbiorcom. W ocenie Sądu należało dać wiarę zeznaniom (...), (...) i (...) w tym zakresie, albowiem świadkowie ci jako kierowcy najlepiej wiedzieli w jaki sposób odbywał się transport towarów w (...) Nie było podstaw, aby odmówić wiary zeznaniom świadków (...), (...), (...) i (...), bowiem zeznali oni o tych okolicznościach, które były im znane, natomiast nie mieli wiedzy na temat dostawców (...).

Oceniając zeznania świadków (...) trzeba mieć na uwadze, że świadek (...) zeznał, iż gdy był prezesem (...) również współpracował ze (...) (...), a więc należy do nich podchodzić z ostrożnością.

Podobnie Sąd za niewiarygodne uznał zeznania świadka (...), z których wynika, że (...), (...). z o.o. i (...) sp. z o.o faktycznie dokonywały obrotu złomem. Świadek ten, która była prezesem spółki (...) i która została prawomocnie skazana za podobne czyny o które oskarżony jest w niniejszej sprawie (...) jako prezes spółki przyjmującej nierzetelne faktury za sprzedaż złomu miała interes w składaniu zeznań określonej treści.

W oparciu o tak oceniony materiał dowodowy Sąd, nie kwestionując faktycznego prowadzenia działalności gospodarczej przez (...), ustalił, że faktury o których mowa w akcie oskarżenia są fakturami „pustymi” z uwagi na to, że (...) sprzedawała złom nabyty od (...) (...), które, jak zostało powyżej wykazane, nie prowadziły faktycznej działalności gospodarczej, a trudniły się wystawianiem tzw. „pustych” faktur.

Sąd doszedł do przekonania, że wszystkie podane powyżej okoliczności, ze względu na które Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w żadnej mierze nie pozwalają przyjąć braku uświadomienia sobie przez oskarżonego faktu, że posłużył się fakturami nierzetelnymi, potwierdzającymi czynności, które nie zaistniały.

Sąd również oparł swe ustalenia faktyczne na podstawie wiarygodnych w całości dowodów pozaosobowych, które zostały ujawnione w toku procesu bez odczytywania, na co strony postępowania przystały, a nadto zostały sporządzone oraz przygotowane rzetelnie i przez uprawnione podmioty, a ich treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Szczególne znaczenie mają tutaj protokoły kontroli skarbowej i wydane na ich podstawie decyzje administracyjne wobec przywoływanych powyżej spółek.

Zdaniem Sądu przeprowadzone w toku postępowania dowody jednoznacznie wskazują, że oskarżony (...) swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe, przedmiotowe jak i podmiotowe, znamiona przestępstwa określonego w art. 61 § 1 kks w zb. z art. 62 § 2 kks oraz że popełnił zarzucane mu przestępstwo skarbowe umyślnie.

Zgodnie z art. 61 § 1 kks kto nierzetelnie prowadzi księgi podlega karze grzywny do 240 stawek dziennych, a zgodnie z art. 62 § 2 kks kto fakturę lub rachunek wystawia w sposób nierzetelny albo takim dokumentem się posługuje podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych lub karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od roku, albo obu tym karom łącznie. Przedmiotem ochrony jest zarówno obowiązek prawidłowego dokumentowania zdarzeń gospodarczych istotnych z podatkowego punktu widzenia, jak i interes wymiaru sprawiedliwości, w tym interes podatkowopravny w postaci wiarygodności dokumentów, jakimi są faktury i rachunki, a także rzetelność obrotu gospodarczego. Określony czyn popełniony może być tylko i wyłącznie przez uprawniony podmiot, co oznacza, że jest to przestępstwo skarbowe indywidualne, z zastrzeżeniem, iż, poprzez użycie określenia „posługuje się”, ustawodawca wskazał, iż będzie to delikt powszechny, którego dopuścić się może każda osoba. Obowiązek wystawienia faktury VAT zintegrowany jest z okolicznością wydania towaru lub wykonania usługi (art. 19 ust. 1 ustawy o VAT w brzmieniu obowiązującym w czasie czynu). Jeżeli dostawa towaru lub wykonanie usługi powinny być potwierdzone fakturą, zobowiązanie podatkowe powstaje z chwilą wystawienia faktury, nie później jednak niż w siódmym dniu, licząc od dnia wydania towaru lub wykonania usługi. Uprawnienie do wystawiania rachunków bądź faktur, czyli dokumentów wywołujących konsekwencje publicznoprawne równoważne z dokumentami, które wystawiane są przez organy administracji publicznej, dana osoba zyskuje, z momentem rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej. Przez pojęcie „nierzetelny” w odniesieniu do dokumentu podatkowopravnego natomiast należy rozumieć taki dokument, na którym nie można polegać, nieutrzymujący standardów czy niesumienny. W doktrynie, jak i w orzecznictwie przyjęto zatem, iż „nierzetelność” faktury można utożsamiać z pojęciem „fałszywości”, czyli bycia fakturą „pustą”, obejmującą fikcyjne zdarzenie gospodarcze, jedynie wtedy, gdy owa „pusta” faktura zostanie wystawiona przez zarejestrowany podmiot gospodarczy uprawniony do wystawiania faktur. Tylko taki zbieg znamion powoduje wyczerpanie dyspozycji zawartej w art. 62 § 2 kks, zaś w każdym innym przypadku czyny podobne będą wyczerpywać dyspozycje odpowiednich przepisów prawa karnego powszechnego.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy należy przede wszystkim wskazać, iż podmioty, od których oskarżony (...) uzyskał kwestionowane faktury były zarejestrowanymi podmiotami gospodarczymi. (...) (...) rzeczywiście prowadziły działalności gospodarcze w przedmiocie handlu złomem. Dlatego też wystawione przez te podmioty faktury przedstawiające fikcyjne zdarzenia gospodarcze można zgodnie z przyjętymi poglądami prawnymi obejmować pojęciem „nierzetelnych”. Na podstawie ujawnionego materiału dowodowego niemożliwym jest, iż nie miał pojęcia o tym, że jego spółka rzekomo nabywa złom, którego w rzeczywistości być nie mogło, zatem w ocenie Sądu działał z pełnym rozeznaniem przestępności swego czynu. Posługując się nimi i przekazując je biuru rachunkowemu celem zaewidencjonowania ich w ewidencji zakupów VAT, oskarżony wypełnił znamiona czynu z art. 61 par 1 w zb. z par 1 art. 62 § 2 w zw. z art. 6 § 2 i art. 7 kks.

Przystępując do uzasadnienia wymiaru kary orzeczonemu (...) należy wskazać, iż stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego jest znaczny. W jego ocenie kierowano się wytycznymi z art. 53 § 7 kks i wzięto pod uwagę przede wszystkim wagę naruszonych dóbr i przepisów, które mają za zadanie objąć ochroną czyli dobra w postaci formalnoprawnego porządku podatkowego i wiarygodności dokumentów, motywację oskarżonego, będąc profesjonalnym przedsiębiorcą i mającym obowiązek dokonywania rozliczeń podatkowych zgodnie z literą prawa oraz umyślność działania z zamiarem bezpośrednim i rozmiar uszczuplonej należności publicznoprawnej.

W niniejszej sprawie jako okoliczność łagodzącą sąd dostrzegł niekaralność oskarżonego (...), natomiast jako obciążającą chęć zysku jako motyw działania oskarżonego.

Mając powyższe na uwadze, bacząc aby dolegliwość kary była adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego oraz społecznej szkodliwości czynu, Sąd doszedł do przekonania, że karą właściwą dla oskarżonego będzie kara kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 100 złotych każda.

Sąd na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego z kosztów postępowania uznając, że jego sytuacja finansowa i obecne dochody nie dają podstaw, aby ponosił on przedmiotowe koszty.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w wyroku.